

לעם - שמע ישראל נאה הוא, אבל היום הזה נהנית לעם מהו? היה ארייך להיות היפט! מה זה נהנית? אלא בכל מקום עם, בשנשבריו לבותיהם לעובדה, כמו שנאמר (הניאל ח) נהניתי ונחלתי. וזהו שפטוב שמעוניachi ועממי. אם אחוי, למה עמי? ואם עמי, למה אחוי? אלא, אמר דוד, אם ברצון - אתם אחוי. ואם לא - אתם עמי, לשבר לכם לעובדך. אך הימים הזה נהניתם לעובדך. שברת לבר לעובדותם לעם.

הקדוש ברוך הוא.

שמע ישראל אתה עבר הימים את הירדן, הפל הוא בדרוגה מתחוצה, ושמע ישראל של היחוד הוא בדרוגה עליונה. מה בין זה לזה? אלא אותו שמע ישראל של היחוד לא היה בכם כמו זה, שהרי הוא היה סוד של מעלה ומטה (בראוי), וככל קיום השוד יקבל והוא סוד לקביל עלייהם על מלכותם בצל צד, כדי שיצטרך לאדם לחיות מזמן (באותם ימים באויה שעזה ליחד את שם הקדוש ברוך הוא ולקבל עלייו על מלכותיהם).

ובשעה שבא אדם לקבל עליו על מלכותם שמים, קדין שכינתה אתיא רשותה על ראשו, ועומדת עליו בעיד להעיד עדות לפני הפלך הקדוש, שזו מי שפיחד שמו פעמים ביים, ושםו מתייחד מעלה ומטה (בראוי). וכך ע' משמע ישראל היה מהתוויות הגדולות, וגם ד' מהתוויות הגדיות, להיות עד לפני הפלך הקדוש. והרי פרשוה, יהונ'ה אלהינו' יהונ'ה, וזהו סוד היחוד בשלשה צדדים, כמו שפיארו המנורה הקדושה והחותורה בו בכמה מקומות, ואין לנו רשות להעיר בו יותר.

ישראל יאות. היום הזה נהנית לעם מהו. הייתה מיבעי ליה, מי נהנית. אלא בכל אחר עם, בד אתרבו לבנייהו לפלחנא, כמה דעת אמר (הניאל ח) נהניתי ונחלתי. ודא הוא דכתיב, (דברי הימים א כח) שמעוני אחוי ועמי. اي אחוי, למה עמי, וαι עמי, למה אחוי. אלא אמר דוד, اي ברעותא אתון אחוי, וαι לאו אתון עמי, לטרברא לבינו לפולחני. בז היום הזה נהנית לעם, תברת לבר לפלחנא דקדושא בריך הוא. שמע ישראל אתה עובר הימים את הירדן, שלא בדרגא מתאה, איהו, ושמע ישראל דיחוד הוא דרגא עללה. מה בין האי להאי. אלא ההוא שמע ישראל דיחוד, לא הו בכלחו בהאי גונא, דהא איהו הו רזא דעילא ותטא. (פרקיא יאות) (נ"א וככל אחר רוא ל渴ל וכו') ואיהו רזא לקבלא עליינו עול מלכות שמים, בכל סטרא, בגין הדצטריך ליה לבר נש, למשוי זמין (בהוא שמא) בה היא שעתה, ליחדא שמא דקדושא בריך הוא, ולקבלא עלייה עול מלכות שמים.

ובשעתה דאתי בר נש لكבלא עלייה עול מלכות שמים, קדין שכינתה אתיא ושריא על רישיה, וקאים עלייה כסheid, לסתרא סחדותא קמי מלכא קדישא, דהאי איהו דקא מיחד שמייה תרי זמי ביומא, ושמייה אתיאיד עילא ותטא קדקה יאות. ועל דא ע' משמע ישראל אתון רברבן, וד' נמי מתוון רברבן, למשוי עד קמי מלכא קדישא. ודא אוקמיה, יהונ'ה אלהינו' יהונ'ה, ודא הוא רזא דיחוד באטלת סטרין, כמה דאוקמיה בוצינה קדישא, ואתער ביה בכמה דוכתי, ולית לנו רשו לאתער באיה יתיר.